Kerran kauan, kauan sitten
kierteisen galaksin yllä
tähtien tomujen alla
metsässä mie mietiskelin.

Kätköissä avaruuskorven
olin yhtä tyhjän kanssa
harjoitusta hengen tehden
päällä suuren lumpeenlehden.

Ikuisuuden siinä istuin
tuokioisen aikamoisen
planeetat kehillään kiersi
vuodet vierivät vilisten.

Kas, luoksein miun liihotteli
noista tähtimaailmoista
taivaankannen tanssijatar
kera kelpo ystäväinsä.

Ilmattaret, ilman immet
henget tuulien hyvien
leijailivat leikkisästi
kuin kosmilliset kolibrit.

Kysäisinpä heiltä mistä
ilmansunnasta tulette
kaukaako kotoisin ootte
daamit, jos saan tiedustella?

Seurue se hengetärten
telepatian keinoin kertoi
liversivät luonnottaret
täten vastas tuulettaret:

Sfääreistä niin seesteisistä,
valkoisen valon väreistä,
mielen puhtahan majoilta,
autuuden asuinsijoilta.

Jopas nyt jotakin, tuumin
lyyrinen on taivaan neito
kotvan keskusteltuamme
ilmeni iloinen seikka:

Olennot nuo oivalliset
niin väkevät ja voimalliset
olivat, kas syntyjänsä
parantajien sukua!

Niinpä neidit noitakonstein
tajun kahleeni tähysti
murskaksi murensi viidet
viisi ontoiksi koversi.

Hoito mielen harmonisoi
aukesi sydämen solmut
poistui päähänpinttymätkin
koin rajatonta iloa.

Saanut en sanoja suusta
hehkuin kirkasta valoa
viipotti pois vierahaiset
ja silmäni miun hikoili.

Haihtuivat pois hengettäret
sineen taivaan ilmattaret
ei ne olleet enkeleitä
dakineiksi kutsun heitä.